

Aldatılan Koca / dedektif hikaye

Category: Detektif proza, Kitapcy, Romanlar

написано kitapcy | 23 январа, 2025

Aldatılan Koca / dedektif hikaye ALDATILAN KOCA

Kararını vermişti, öldürecekti onu. Dün akşam karısına gelen ikinci esrarengiz mesaj bardağı taşıran son damla olmuştu. Akşam biraz zorlansa da karısına bir şey belli etmemiş ama sabahı zor etmişti. Mesajda bu sabah onda buluşacakları yazılıydı. Sabahtan beri eviyle aynı semtte olan tuhafiyeci dükkânında oturuyor ve ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu. Sabah dayanamamış önce karısını sonra da Ayhan'ı aramış, ikisinin telefonlarının da cevap vermediğini fark edince içine bir kurt düşmüştü. Zaten saat ona geliyordu. Evet, Allah kahretsin şu anda beraber olmalıydılar! Belki de

şu anda kendi evlerinde kendi yatak odalarındaydılar. Zaten uzun zamandır şüphelenmiyor muydu?

“Şerefsiz herif...” diye söylendi. “Seni adi godoş Ayhan! Arkadaşının karısını çalan alçak!”

Yok çare yok artık bu işi bitirecekti, öldürecekti ikisini de! Cezmi olduğu yerde birden dönerek masasına yürüdü ve altına eğildi. Orada dolap içine özel olarak yaptırdığı kasası vardı. Şifreyi tuşlayarak kasayı açtı. İçinde birkaç kâğıt, biraz nakit ve bir de tabanca vardı. Cezmi’nin gözü ruhsatlı tabancasına takıldı. Burnunu çekerek yutkundu. Gözleri endişe ve korku ama daha çok öfkeyle parlıyordu. Tabancayı aldı. Kafasını kaldırmadan masa kendisine siper olacak şekilde bir dizinin üzerinde durarak tabancanın şarjörü kontrol etti. Tam doluydu. Kafasını kaldırarak masanın üzerinden kapı tarafına bakınca yanında çalışan genç çocuğun geldiğini gördü.

Genç çırak dükkâna girmeden tabancayı gömleğinin arkasına sıkıştırarak kalktı. Çırağı içeri girerken kendisi dışarı çıkmaya hazırlandı. Bir yandan da yanında çalışan çocuğa bir işi olduğunu bir saate kadar geleceğini söylüyordu.

Burnundan solar vaziyette çarşıda yürümeye başladı. Birkaç esnaf ona seslenip selam verdiler ama duymadı. Hızla ve öfkeyle yürümeye devam etti. Öldürecekti o Ayhan denen puştı da karısını da! “Göz göre göre benim evimde benim yatağımda beni aldatıyorlar!” diye düşündü. “O Ayhan şerefsizini ilk önce kasıklarından vuracağım hemen ölmeyecek, acı çekecek! Adi piç!”

Neredeyse çocukluk arkadaşıydı Ayhan onun. Lisede tanışmışlardı. Aynı semtin çocuklarıydılar. Sonra bir aralar kopmuşlar, yolları ayrılmıştı. Ayhan her zaman popüler bir çocuktu. Yakışıklı, uzun boyluydu. Ağzı da iyi laf yapardı. Lisede kızlar hep etrafında pervane olurlardı. O zamanlar aslında çok samimi de değillerdi ama yıllar sonra aynı semtte, hatta aynı sokakta oturduklarını öğrenince geçmiş hatırlanmış iki eski arkadaş yeniden samimi olmuşlardı. Ayhan da kendisi gibi evliydi. Eşi Nurten ve on yaşındaki kızı ile iki yanlarındaki apartmanda oturuyorlardı. Kendisinin de on bir yaşında bir oğlu vardı. Hatta Ayhan ona, “Çocukların beşik zamanı geçti ama istersen yorgan kertiği yapabiliriz,” diyerek takılırdı. “Senden iyi dünür mü olur lan Cezmi!” diye bağırır ardından gür bir kahkaha atardı. Saçları biraz dökülmesine rağmen hâlâ yakışıklı bir adamdı. Tesadüf, eşleri de iyi

anlaşmışlar bayağı samimi olmuşlardı. Artık devamlı beraber takılıyorlardı. Akşamları komşu ziyaretlerine gidiliyor, yeniyor, içiliyor, hatta hafta sonları pikniğe falan gidiyorlardı.

Cezmi iyi ve sadık bir dost kazandığını düşünüyordu. Ne salaklık ama!

Karısından ise ilk defa iki hafta önce kuşkulanmıştı. Yoksa on gün mü olmuştu, bilmiyordu ama zamansız eve geldiğinde karısının hâlâ yatakta olduğunu görünce hayırdır diye sormuştu. Eşi Melek, kıvrırcık siyah saçlarını tarayarak başının ağrıdığını, o yüzden biraz uzandığını söylemişti.

Ya o telaşlı halleri, devamlı sen niye geldin diyen soruları? Aklına bit yeniği düşmüştü ama karısını çok seviyor ve güveniyordu. Böyle bir ihtimal asla aklına bile gelmemişti şimdiye kadar. Melek yapmazdı böyle bir şeyi, yapamazdı... Sonradan düşününce kendi kendine kızmış hatta bu şüphelerinden utanıp akşam eve giderken karısına güzel bir hediye bile almıştı. Karısının hiç haberinin olmadığı bu yersiz şüphe yüzünden özür dilemek istemişti.

Birkaç gün sonra eve biraz erken geldiğinde karısının evde olmadığını görmüş telefon etmişti ancak telefonun evde çaldığını duyarak şaşırmıştı. Karısı telefonunu bile almadan nereye giderdi ki? On dakika sonra karısı geldiğinde Cezmi'yi görünce şaşırmış ve daha da önemlisi endişelenmişti. Hemen yine sen neden erken geldin diyen sanki üste çıkmak için sorulan sorular... Cezmi sonunda fırsat bulup nerede olduğunu sorduğunda karısı, sakince markete gittiğini söylemiş telefonumu unuttum herhalde demişti. Ama bilmiyordu ki Cezmi de eve gelmeden önce aynı markete uğramıştı. Süpermarket ayarında ancak fazla da büyük olmayan markette karşılaşmamış olmalarının oranı çok düşük olsa da Cezmi yine de karısına yanlış bir sıfat kondurmak istememişti. Ama endişeleri bitmiş değildi.

Son darbe ise geğen akşam karısının telefonuna gelen mesaj olmuştu. Kendisi salonda televizyon izliyor karısı ise mutfakta çay koyuyordu. Salondaki orta sehpanın üzerinde duran telefona bakmış ve mesajlar kısmına girmesine gerek kalmadan gelen mesajı okuyabilmişti. Kısa bir mesajdı zaten.

“Yarın saat on birde sana geliyorum...”

Sonuna öpücük gönderen emoji ve gülücük işareti konulmuş gayet samimi gözüken mesaj bu kadardı. Başından aşağı kaynar sular

dökülmüştü sanki bir anda. Bu normal birinden bir akraba veya bir arkadaştan gelen normal bir mesaj olamazdı. Allah kahretsin bunun normallikle alakası yoktu! Sana geliyorum mu? Ne için ulan!

Gönderen yerinde bir isim yazıyordu ama telaştan ve daha çok çok olduğu için, aklında tutamamıştı Cezmi. Ama sanki bir kadın ismi gibi gelmişti ona. Tam bir daha bakmak için hareketlenmişti ki, o sırada içeriden tıkırtılar gelince telefonu hemen aldığı yere bırakmış sanki mesajı hiç görmemiş gibi davranmıştı. Karısı salona girip çay servisi yapmış sonra telefonunu eline alarak bakmıştı. Melek hiç renk vermemişti ama telefonu bir süre daha karıştırdıktan sonra yine aldığı yere yani salondaki sehpanın üzerine değil bu sefer eşofmanının yan cebine koymuştu.

Bu hareket iyice huylandırmıştı Cezmi'yi. Demek hakikaten gizli bir şeyler çeviriyordu bu kadın. Cezmi inanamıyordu buna. Melek hakikaten de kendisini aldatıyor muydu? Böyle bir şey olabilir miydi?

Bunu anlamanın tek bir yolu vardı.

Ertesi gün her zamanki gibi evden çıkıp dükkânı açmış ve saat on bire kadar zor sabretmişti. On bire on kala dükkândan çıkınca yanında çalışan çocuk şaşırmış, hatta, "Ağabey sen hiç bu saatte bir yere gitmezdin hayrola?" demişti.

"Tabii ya, ben hiçbir zaman bu saatlerde dükkândan ayrılmam değil mi? Bunu da çok iyi biliyor o kaltak!" diye aklından geçirmiş ve aynı hızla evine koşturmuştu yine. Evi ile dükkânı arasında iki sokak vardı ve yürüyerek en fazla on dakika sürerdi yol. Bahane falan da umurunda değildi çünkü karısını kim olduğunu bilmediği aşığıyla yakalayacağından emindi. Bahaneyi onlar bulmak zorunda ben değil diye düşünerek adımlarını hızlandırmıştı. İşte Ayhan'la da orada karşılaşmış, adamdan ilk burada kuşkulandırmıştı. Son köşeyi dönünce karşıdan gelen Ayhan'ı görmüştü. Ayhan'ın onu görünce suratı bir anda bembeyaz olmuş ve cadde ortasında kurşun yemiş gibi kalakalmıştı.

"Aaa Cezmi ne haber? Hayırdır bu saatte?"

Cezmi birkaç adım daha atmış, giriş katında dairesi olan apartmanın önünde Ayhan'la yüzyüze gelmişlerdi. Aklına düşen şüpheler vücuda gelmiş tam bir kanıt oluşturmuşlardı ona göre.

Ayhan!

0 muydu karısıyla düşüp kalkan yoksa? Yirmi yıllık arkadaşı

Ayhan mıydı karısıyla bir olup ona boynuzu takan? Suratı bir anda kızarmış, kalbinden öfke ile fırlayan ve hakarete dönüşen kelimeler, ağzına kadar gelmişti ama kendisini tuttu.

“Evde bir şey unutmuşum da onu almaya geldim,” demişti zar zor. Emin değildi çünkü henüz, bir yanlışlık yaparsa rezil bile olabilirdi. O yüzden alttan almaya karar vermişti. Tabii şimdilik. Ama bu, hiçbir şey sormayacak demek değildi elbette. “Senin ne işin var burada? İşte olman gerekmiyor mu bu saatte?”

“İzin aldım yarım günlüğüne Cezmi ya. Bir işim vardı, sabahtan evde. Birazdan gideceğim.”

“Eee senin ev daha geride, burada ne işin var?”

İşte! Ayhan'ın suratı bir anlığına değişmişti. Kaşları çatılmış, suratı gölgelenmişti... Endişe ile yutkunduğu için boğazında zaten normalde de çıkık duran adam elması oynamıştı. Lanet olsun Cezmi emindi artık. Şaşırmıştı puşt! Şaşırmıştı pezevenk! Ulan karımla yatarsın ha!

“Seni gördüm sokağın başında da o yüzden buraya kadar geldim be oğlum,” demişti can havliyle Ayhan. Cezmi inanmadı elbette ama yine kendini tuttu. Ayhan, “Şimdi gidiyorum eve, haydi görüşürüz,” demiş ve gerisin geri dönerek iki apartman ilerideki dairesine gitmişti. Bir daha da arkasına bakmamış hatta normalden bile biraz hızlı yürümüştü sanki. Kaçıyordu belki de!

Lanet olsun oydu, Ayhan'dı! Yakalamıştı işte!

Senaryoyu bozmamak adına evine gitmişti. Karısı kapıyı gülerek açmış karşısında aşığı yerine kocasını görünce suratında beliren ifadeden de anlaşılabacağı gibi endişelenmişti. Aynı Ayhan gibi bembeyaz olmuştu bir anda. Hemen yine, sen bu saate neden geldin ne oldu hayırdır diyerek ahret suallerine başlamıştı ama Cezmi'nin umurunda değildi. Karısının yüzünde gördüğü bu ifade ile artık her şey anlaşılıyordu.

0 günden sonra her şeye dikkat etmiş zaman zaman karısının kendisinden şüphelenmesine bile aldırmadan sıkı bir kontrol altına almıştı ikisini de. Ya karısını arıyor, ya evi arıyor ya oğlunu zırt pırt eve gönderiyor en kötü, günün alakasız saatlerinde Ayhan'ı arıyor veya görüşmeye çalışıyordu. Belki de karısı her şeyi öğrendiğinden bile şüphelenmeye başlamıştı ama umurunda değildi.

Ama tabii bu iş sonsuza kadar böyle gitmezdi. Bir şeyler yapmalıydı artık...

Cezmi tam böyle düşünürken dün gece bir mesaj daha gelmişti karısına. Bunu sanki bir işaret gibi algılayan Cezmi artık bir şeyler yapmanın vaktinin geldiğine inanmaya başlamış ve harekete geçmişti. Mesaja göre bu sefer Ayhan'la buluşma saatleri ondu. Biraz daha erkene almışlardı aşklarını demek... Karısı akşam meyve tabağıyla beraber cep telefonunu salonda bırakıp içeri gittiğinde gelmişti mesaj. Cezmi hemen bakmış bu sefer saat onda olan buluşma mesajını okuyabilmişti. Hiç sesini çıkartmamış bu sabahı beklemişti. Zaten sabahtan beri de hem karısı hem de Ayhan cevap vermiyorlardı telefonlarına. Oğlu bugün bütün gün okulda olacaktı. Ayhan'ın karısı da annesi eve geldiği için kızıyla beraber devamlı evindeydi. Annesi hasta olduğundan başında bekliyor, hiç dışarı çıkmıyordu. Yani iki yasak aşığın buluşmaları için en uygun zamandı. Sabahtan beri telefonlar açılmadığına göre belki buluşmuşlardı, belki de şu anda kendi odasında kendi yataklarındaydılar. Belki de...

İşte Ayhan son köşeyi dönerken böyle düşünüyor adımları attıkça öfkesi de artıyordu. Yumruklarını sıkıyordu. Apartmana gelerek hemen içeri girdi. Anahtarını sağ elinde sımsıkı tutarken basamakları ikişer ikişer çıkmaya başladı. Daire kapısının önüne gelince arka cebine sıkıştırdığı tabancasını çıkarttı. Sessiz davranmaya çalışarak anahtarı kilide soktu ve yavaşça döndürdü.

Kapı kolaylıkla açılmıştı. Ayhan içeri girdi. Derin bir nefes alarak içeriyi dinledi, hiç ses gelmiyordu. Yutkunarak yavaşça ilerledi. Karşılaşma ihtimali olabilecek manzarayı hatırladıkça daha çok sinirleniyor tabancayı tutan parmaklarını istemsiz sıkıyordu. Allahtan işaret parmağı tetikte değildi yoksa öfkesinden dolayı yanlışlıkla ateş etmesi içten bile değildi.

Koridorda ilerleyerek yatak odasının bulunduğu kısma yürüdü. Kapı kapalıydı ama yarısı buzlu cam olan kapının arkasında bir gölge görür gibi oldu. İçeride birisi vardı, lanet olsun içerideydiler!

Kapının koluna yapıştığı gibi öfkeyle açması ve içeri hışımla girmesi neredeyse aynı saniye içinde gerçekleşti. Tabancasını kaldırarak içeriye tuttu. Suratı öfkeyle gerilmişti.

Önce hemen kapının tam karşısındaki yatağına baktı. Onları orada bulacağından emindi ama yatak bozulmamıştı bile. Tabancanın namlusunu gözleriyle beraber odanın her tarafında

dolaştırdı ama içeride kimse yoktu!

Dikkatle bakınca yanıldığını anladı. Oda tamamen boş değildi. Pencere ile yatak arasında yerde birisi vardı. İki adım atarak ilerledi ve yatağın diğer tarafına geçti. Gördüğü manzara iğrençti. Yerde kanlar içerisinde bir kadın yatıyordu. Sırt st yatan kadının iki kolu iki yana açılmış kanla yıkanmış gibi duran göğsünün tam ortasında bir bıçak saplanmıştı. Suratı sağa doğru yan dönmüş, gözleri ve ağzı açık kalmıştı. İyi de kimdi ulan bu!

Aynı anda bir tabur dolusu polis memuru önce dış kapıyı kırarak içeri daldılar. Cezmi ne olduğunu anlamadan yatak odasına dolan polisler, cesedin başında elinde tabanca ile şaşkın ördek gibi bekleyen adamı hemen yaka paa yakalayarak etkisiz hale getirdiler.

Cezmi olanca gücüyle, “Bırakın beni bırakın ulan!” diye bağırıyoru. “Ben ldrmedim! Yemin ederim ben öldürmedim diyorum size! Bırakın beni be!”

* * *

Komiser Fırat kıvrırcık saçlarının kapladığı kafasının en sivri yerini kaşırken, “İsmi Gülbahar Sönmez’miş amirim,” dedi. “Cezmi-Melek Güngör çiftine iki haftada bir temizliğe gelen bir kadıncağız. 35 yaşında, evli. İkisi de ilkokula giden bir oğlu bir de kızı varmış.”

“şphelimiz kim?”

“Adı Cezmi Güngör. Evin sahibi. Aynı semtte on dakikalık mesafede bir tuhafiyeci dükkânı varmış adamın.”

“Niye öldürmüş kadını manyak?”

“ldrmedim diyor amirim ama her şey açık. Bıakta parmak izleri var. Elinde tabanca ile cesedin başında yakalandı. Suçüstü sayılır. Sonra hiç alışık olmadığı bir saatte evine gelmiş. Dediğine göre evde kimse yokmuş. Yatak odasına girince kadını yerde atarken buldum dedi. Bıağa da hiç dokunmadım dedi ama yalan söylediği açık. Parmak izleri tam eşleşti.”

“Sonuçta cinayet aleti olan bıçak, evdeki meyve bıçaklarından biri. Adamın parmak izleri olması normal. Karısı ne diyor?”

“Melek Hanım kocasının kendisini aldattığından şpheleniyormuş amirim. Gülbahar’la kırıştırdığını sanıyormuş. ‘Uzun zamandır kuşkulanıyordum,’ dedi. Bu yüzden Melek Hanım, sabahtan kadını

karşılayıp hatta birlikte kahvaltı yaptıktan sonra kadın temizliğe başlayınca evden çıkmış. Kadına alışveriş için pazara gittiğini söylemiş ama doğru karakola gitmiş. Kocasının geleceğini tahmin ettiğinden baskın yapmak istemiş. Hakikaten Cezmi de ondan sonra gelmiş.”

“Vay anasını kadına bak...”

“Evet, akıllı kadın. Ama eve geldiklerinde bambaşka bir manzara ile karşılaşmışlar.”

“Bu Cezmi denen herifle temizlikçi kadın arasında bir ilişki varsa bile neden öldürsün?”

“Belki de kadın yüz vermeyince bıçakladı.”

“Evet, olabilir. Neyse ki bu sefer karışık bir cinayete benzemiyor. Tabanca ne iş peki?”

“Cezmi’ye sorduk elbette ama neden tabanca taşıdığını söylemedi. Zaten doğru dürüst ifade bile vermedi, avukat da istemedi. Çok şüpheli bir tip amirim ama tabancası ruhsatlıymış. Zaten tabancayla evine gelmesi niyetini belli ediyor. Herhalde kadına uzun zamandır asılıyordu. Karısının pazarda olduğunu bildiğinden evine geldi ama kadın buna yüz vermedi. Cezmi de iyice dellendi ve kadını öldürdü. Tam o sırada da bizimkiler geldi ve suçüstü yakalandı. Maalesef kadını kurtaramadık.”

“Otopsiden bir şey çıktı mı?”

“Yok amirim. Doktor ek bir şey söylemedi. İkisi sırtından ikisi de göğsünden bıçağı dört defa saplamış kadına. Her şey açık.”

“Bana pek açık gelmiyor nedense. Madem kadını öldürecekti tabancasını neden kullanmadı? Cinayeti önceden planlamadıysa tabancasını neden yanında getirdi. Tabanca normalde işyerinde kasasında duruyormuş değil mi?”

“Evet amirim. Yanında çalışan çocuk söyledi. Hep kasada kilitli dururmuş.”

“Gördün mü? Demek ki tabancasını alıp hiç gitmediği bir saatte eve gitmiş. Neden? Sonra adamın ifade vermek istememesi de beni düşündürüyor. Birini korumak istiyor olmasın?”

“Koruyabilecek bir tek karısı var amirim, o da karakoldaymış olay saatinde zaten.”

“Doktor ölüm saati için ne dedi?”

“Saat dokuz buçuktan önce öldürülmüş olması imkânsız dedi. Zaten karakol polisleri de eve baskın yaptıklarında saat tam olarak 10.08’miş.”

“Melek kadını öldürüp sonra dışarı çıkmış olabilir.”

Fırat başını iki yana sallayarak, “Bunu ben de düşündüm amirim ama imkânsız,” dedi. “Çünkü Melek Hanım dışarı çıktığında bağırarak Gülbahar’ı pencereye çağırmış. Anahtarını unuttuğunu camdan atmasını söylemiş. Gülbahar da anahtarı alıp bekleyen kadına atmış. Daireleri giriş katı ama yüksek giriş. O yüzden çok olmasa da zeminden biraz yukarıda. Neyse, neticede Gülbahar’ın cama çıktığını yani sağ olduğunu apartmanın karşısındaki bakkal açıkça görmüş.”

İlhami Başkomiser, çenesindeki bu sabah icabına baktığı sakallarını sıvazlayarak, “Şanslı kadınmış,” diye mırıldandı. Sonra sesini bir perde daha yükselterek, “Bakkal güvenilir mi? Gülbahar’ı daha önceden görmüş mü?” diye sordu.

“Evet,” dedi Fırat kesin bir ifadeyle. “İlk bunu kontrol ettim amirim. Zaten Gülbahar o mahallede birçok eve temizliğe gittiğinden bakkal kadını birçok kereler görmüş. Ara sıra alışveriş de yaparmış. Yani kadını tanıyor. Melek Hanım bakkala girmiş bir şey alacakmış. Sonra anahtarını unuttuğunu fark edip dışarı çıkmış ve anahtarını istemiş kadından. Bakkal, ‘Gülbahar Hanım pencereye çıktı ve anahtarı getirip Melek Hanıma fırlattı, açıkça gördüm,’ diye ifade verdi.”

“Tamam Melek Hanımın masum olduğu anlaşılıyor. Başka şüpheli var mı?”

“Kapı kilitliydi, kilitlerle oynanmamıştı. Cezmi’nin anahtarı var. Katil başkasıysa Gülbahar Hanımın katilini içeri alması gerekirdi. Yani tanıdığı biri olması gerekir.”

“Şart değil... Kapı çalmıştır, Gülbahar da Melek Hanımın erken geldiğini düşünüp açmış olabilir.”

Fırat bu olasılığı kabul etmek durumunda kaldı. Ama yine de itiraz edecek bir şey buldu. “Yine de amirim, katil kadınla beraber yatak odasına girebilecek birisi olmalı. Çünkü Gülbahar’ın yatak odasında bulunduğu yerde öldürüldüğü kesin. Başka yerden taşınmamış.”

Başkomiser İlhami Tuna ince, sarı kaşlarını çatarak elindeki kalemi çevirmeye başladı. Bir süre sonra sakince, "Bana bak Fırat," dedi. "Bir yanlışlık yapmayalım. Bu Gülbahar'ın başka düşmanı var mı? Kocası ile falan konuştunuz mu? Memleketlerinde paylaşamadıkları bir arazi falan?"

"Kocası ile konuştum amirim. Zaten adam işyerindeymiş o saatte. En az beş altı tanık var. Kendi halinde kıt kanaat geçinen mazbut bir aile. Kimseyle bir alıp veremedikleri yokmuş. Kadının bırakacak memlekette arsası veya bir mirası falan da yok."

"Komşularla konuştunuz mu? Kapı komşusuyla özellikle?"

"Güngör çiftinin karşı komşusu bekâr bir adam ve işindeymiş o saatte. O yüzden bir şey bilmiyor. Yalnız, bakkalın üzerinde oturan emekli bir öğretmen kadın var, yaşlıca ama akli başında maşallah. Ben konuştum kadınla. Saat dokuzdan polisler gelene kadar pencerenin önüne oturmuş ve sokağı izliyormuş, karşı apartmana giren çıkan olmadı, dedi. Melek'in evden çıkışını, Gülbahar'la pencereden konuşmasını, anahtarı atışını falan hep görmüş. Gülbahar ona da temizliğe geldiğinden kadını o da tanıyor. Melek gittikten on beş dakika kadar sonra Cezmi gelmiş ve aceleyle içeri girmiş. Ardından da polisler gelmiş zaten."

"Evet, Tomris Hanım biliyorum o kadını. Buraya gelip ifade vermişti. Hakikaten de bunak bir ihtiyara hiç benzemiyor."

"Yok amirim kadın cin gibi ..."

"İyi ya o zaman, verin savcıya gitsin. Madem Cezmi Efendi de kendini korumak için konuşmuyor, yapacak bir şey yok."

"Siz nasıl isterseniz amirim. Ben raporu hazırlarım."

"Sen bırak Alpay halletsin o işi. Normalde sen izinli değil misin oğlum lan bugün?"

"Öyleydi amirim ama..."

"Ne demek ama? Haydi defol git gözüm görmesin seni!"

Fırat teşekkür ederek merkezden ayrıldı. Uzun zamandır nişanlı olduğu kız arkadaşını aradı hemen fakat kız ancak akşamüstü müsait olacağını söyleyince Fırat bozuldu. Hata kendindeydi. Mesleği yüzünden tam olarak hangi gün izinli olabileceğini kendisi bile o gün gelene kadar bilemiyordu ki beraber bir

plan yapsınlar... Canı sıkılmıştı. Bu gibi durumlarda gittiği tek adrese yöneldi mecburen.

* * *

Tolga Ateş elindeki iki fincandan birini Fırat'ın önüne bırakırken diğerini dudaklarına götürerek içti. Dumanı tüten sıvıdan bir yudum daha aldıktan sonra önündeki sehpayı bıraktı. Her zaman oturduğu geniş berjer koltuğuna oturarak bacak bacak üstüne attı. Genel konulardan, Fırat'ın artık ne zaman evleneceğinden ve biraz da eskilerden bahsettikten sonra konu yine döndü dolaştı polislik olaylara geldi. Zaten iki eski arkadaş buluştuklarında bu kaçınılmazdı.

Tolga da eskiden bir cinayet masası komiseriydi, hatta iki üç yıl kadar Fırat'la yan yana, İlhami Başkomiserin emrinde çalışmışlardı. Fırat'la aslında akademiden beri arkadaştı. 0 yüzden Fırat bu tür konuları yakın dostuna anlatmakta bir sakınca görmezdi. Hatta zaman zaman Tolga'nın, polisin tıklandığı bazı olayları çözmüşlüğü de çoktu. İki sene kadar önce polislikten istifa eden ve özel danışman sıfatıyla çalışmaya başlayan Tolga Ateş son zamanlarda polisin tıklandığı yerlerde ortaya çıkarak sonuca ulaşmış birçok vakada polise yardım ederek ünlenmişti. Ama asla özel dedektif olarak anılmak istemezdi.

Aldatılan Koca Cezmi'nin hikâyesini dinleyen Tolga biraz düşündükten sonra konuyla ilgilendi. "Cezmi denilen katil adayının konuşmaması ilginç geldi bana," diyerek kuşkusunu belirtti.

Fırat ona ilgiyle baktı. Tolga'yı iyi tanırdı. Konuya verdiği ilk yorum böyleyse onun da içi pek rahat değildi kesin. Çayını bitirerek boş fincanı bıraktı.

"Ne düşünüyorsun?"

"Yok canım, bir şey düşündüğüm yok. Olayı bile tam olarak bilmiyorum. Sadece adamın konuşmaması garip geldi bana. İpin ucunda olduğunu biliyor, neden konuşmasın?"

"Bunu başkomiserim de sordu aslında ama mantıklı bir cevap bulamadık. Birini koruyor olsa kimi koruyacak? Karısı zaten

masum belli yani. Sana anlattım şahitleri var.»

“Belki de katil Cezmi’dir gerçekten. Üstelik elinde tabanca ile eve gelmiş, niyeti muhabbet değildi herhalde.”

“Sorgu odasında söylediği tek söz ‘Ben öldürmedim,’ oldu. İsrarla yineledi ama elinde tabancayla o saatte evinde ne işi olduğu sorusuna ısrarla cevap vermiyor. Avukat bile istemedi.”

“O zaman ya gerçekten katil ya birini koruyor ki bu kişi canı pahasına sevdiği biri olması gerek ya da bir şeyden utanıyor, çekiniyor. Yani tabancasını alıp eve gitme sebebini polisin öğrenmesini istemiyor.”

Tolga bir süre kaşları çatık bir halde karşısındaki ufak sehpanın üzerindeki çiçeklere bakakaldı. Belli belirsiz ayağını sallıyor işaret parmağıyla dudağına hafifçe vuruyordu. Sonunda arkadaşına dönerek, “Cezmi Beyler kaçınıcı katta oturuyor?” diye sordu.

Fırat gözlerini kırpmıştı. Soruyu anlamadım herhalde diye düşünüyordu ki Tolga aynı soruyu tekrar sorunca yanlış anlamadığını şaşkınca fark etti. “Yani nasıl kaçınıcı kat?”

Tolga derin bir nefes aldı. “Yani kardeşim bazen iyice şapşallaşıyorsun... Kaçınıcı katta oturuyorlar? Yani apartmandaki daire numarasını soruyorum.”

“Şey... Girişte, yani giriş katı. Apartmana girince hemen sağdaki daire. Üç numara.”

Tolga toparlandı, bacağını sallamaktan ve dudağıyla oynamaktan vazgeçmişti. Ciddi bir ifade ile, “Gülbahar hakkında ne biliyorsunuz?” dedi. “Kocasıyla konuştun değil mi?”

“Evet ama bir şey bilmiyor adam, kendi halinde birisi.”

“Nerede çalışıyor?”

“Bir tekstil atölyesinde çalışıyormuş adamı işyerinde görmeye gittim zaten. Karısını haber vermek için, bilirsin işte, polisliğin en zor taraflarından biri... Adam yıkıldı, inanmadı. Sabahtan beri tuvalete bile gitmemiş adam devamlı işinin başındaymış. En az 4-5 kişi şahit.”

“Gülbahar’ı sordun mu? Yani nasıl bir kadınmış?”

“Etliye sütlüye karışmayan tiplerdenmiş işte. Çocuklarına çok düşkünmüş, biraz fazla konuşması dışında kötü bir huyu yoktu dedi adam. Aynı işyerinde Gülbahar’ın erkek kardeşi de

alışıyor, o da aşağı yukarı aynı şeyleri söyledi.”

“Aklıma bazı fikirler geliyor Fırat. Müsaade et bunları bir araştırayım. Merak etme, sadece n tahkikat, başkomiserime söyleme yoksa seni de beni de gebertir. Bir şey bulamazsam işin peşini bırakırım, söz. Bir gün müsaade et bana.”

“Zaten dosyanın hazırlanması savcıya intikal ettirilmesi bir günden fazla sürer. Zamanımız var yani... Var da hayırdır sen bir koku mu aldın?”

“Dediğim gibi bu işle bildiğin her şeyi bana getirirsen ufak bir fikrim var. Doğru mu değil mi anlıyorsunuz. Gülbahar, Melek-Cezmi Güngör çiftinin tanıdığı başka bir eve de temizliğe gidiyor muymuş onu öğren mesela?”

“İlk bunu soruşturdum zaten. O mahallede birçok eve gidiyormuş kadın temizliğe. Buna Cezmi ve Melek çiftinin en samimi arkadaşları Ayhan Beyler de dahil.”

“Kim bu Ayhan Beyler?”

“Ayhan ve Nurten Kısa çifti. Ayhan, Cezmi’nin çocukluk arkadaşıymış. Aynı sokakta iki apartman ilerisinde oturuyorlar. Ailece grşrlermiş. İyi arkadaşlarmış yani.”

Tolga fazla önemsemeden kafasını anladım manasına sallayarak başka bir konuya geçti. “Cezmi’nin ve karısının telefon dökümü de lazım bana. Son günlerde ilginç değişik bir arama veya mesaj var mı yok mu bakmam lazım?»

“Ona da baktık, hiçbir şey yok.”

Tolga biraz bozulsa da renk vermedi. Konuyu yine değiştirdi.

“Cinayet saati kısıtlı bir zaman. Bu süre içinde apartmana giren çıkan olmuş mu?”

“Yok olmamış. Cezmi’den ve Melek Hanımla baskına gelen polislerden başka tabii. Apartmanın karşısındaki şu bakkal arasına kapıya çıkmış bir de bakkalın bulunduğu apartmanın üçüncü katındaki yaşlı teyze var. Saat dokuzdan polisler gelene kadar camın önünde oturuyormuş. Bizimkileri saymazsak Cezmi haricinde kimse apartmana girmemiş de çıkmamış da.”

“Gerçekten mi? Bu şimdi mi söylenir oğlum lan?”

“Ne bileyim aklıma geldi söyledim işte sen sorunca. Kadın yaşlı, yalnız yaşıyor ve emekli ğretmen. Bizzat ben konuştum gayet akllı başında güvenilir bir kadın. Zaten bakkal da iyi

tanıyor. Yalan konuşmadığı açık, yanlış yapmasına da pek imkân yok. Israrla emin olduğunu söyledi.”

“Gülbahar’ı tanıyor muymuş?”

“Evet kadın ona da temizliğe gidermiş. Hatta Melek’le cama çıkan Gülbahar’ın konuşmasını bakkal gibi o da duymuş ve görmüş.”

“Yani sabah dokuzdan polis gelene kadar orada oturup sokağı mı izlemiş?”

“Evet. Niye şaşırdın, hiç emekli yaşlı bir kadın görmedin mi?”

“Hiç mi kalkmamış yerinden peki?”

“Kalkmamış dedim ya oğlum lan? Tamam pardon yalan olmasın bir kere kalkmış ama çok kısa sürmüş. Kadının ev telefonu çalmış ama yanlış numaraymış. Zaten gidip gelmem 10 saniye bile sürmedi dedi.”

Tolga yine işaret parmağını üst dudağına vurarak kaşlarını çattı. Bu sefer karşısındaki sehpağa değil yerdeki halının desenlerine bakıyordu.

Onun bu hareketlerini iyi bilen Fırat bir süre sessiz kalarak arkadaşının düşünmesine engel olmadı. Sonunda dayanamayarak derin bir nefes alarak üfledi. “Bu olayı sana anlatmakla iyi mi yaptım acaba diye düşünmeye başladım.”

Tolga ona dönerek sırtıttı. “Tamam, tamam endişelenme hemen. Korkma bu iş amirimin kulağına gitmez. Sen bana bulabildiklerini bir getir bakalım aklıma gelen olasılık doğru mu? Doğruysa ben bu işe hiç karışmam tüm parsayı sen toplarsın, yanlışsa zaten kimsenin haberi bile olmaz. Yani rahat ol kardeşim. Anlaştık mı?”

Fırat yıllardır tanıdığı arkadaşının parlayan yeşil gözlerine bakarak, “İyi ya öyle olsun bakalım,” dedi. “Zaten bir kere kokuyu aldın artık seni kodese de tıksak bu işi incelemekten durmazsın.”

* * *

Tolga aynı gün olayın olduğu mahalleye giderek önce bakkalla sonra da Cezmi’nin tuhafiyeci dükkânının önünde ne yapacağını bilmeden sıkıntıyla oturup üfleyip püfleyen çırak çocukla

konuştu. Bakkal Tolga'ya biraz soğuk davranıp başından hemen savdıysa da Tolga yine de bazı taktiklerini kullanarak bakkalla konuşmayı başardı. Gerçi pek bir şey öğrenemedi. Bakkal Gülbahar'ı camda gördüğüne yemin etti. Tomris Hanım mı? Yok onu fark etmemişti. Saat ondan sonra dükkânından hiç çıkmamıştı? Neden çıksındı ki zaten? Polis de aynı soruyu sormuştu. Tolga'ya soğuk tavırlarla bakarak, "Ben muhtar mıyım neden kapının önünde durayım bütün gün?" diyerek azarlamıştı. Bakkalın aksine, Ferit isimli Cezmi'nin yanında çalışan 17 yaşlarındaki çırak çocuk olayla çok ilgilendi. Üç defa gerçekten özel dedektif olup olmadığını, dört defa da genelde polisiye romanlarda aptal ve beceriksiz olarak anlatılan polisleri sordu.

Tolga genç çocuğun heyecanlı hallerine gülümseyerek özel dedektif olmadığını yineledi. Polislerin de gerçekte ne kadar akıllı olduklarını ve ne denli zor şartlar altında çalıştıklarını anlatmaya çalıştı ancak bu cevap Ferit'i hayal kırıklığına uğratmış gibiydi. Yine de Tolga'nın sorularını aynı heyecanla cevaplamaya gayret etti. Var gücüyle yardım etmek istediği açıktı. Patronu mu? Evet doğru sinirliydi. Özellikle son zamanlarda felaketti. Herkese, her şeye bağırıyordu. Ayhan mı? Tabii tanıyordu, ara sıra dükkâna gelirdi. Araları çok iyiydi, kankaydılar yani. Ayhan'ın kayınvalidesi mi hastaymış ne, adam bu yüzden dertliydi. Galiba ölümcül bir hastalıkmiş zavallı kadının ki. Yani bekliyorlarmış artık sonu... Patronu bu yüzden Ayhan'ı devamlı avutmaya çalışıyordu. Yok bakkalı veya Tomris Hanımı tanımıyordu, hiç görmemişti. Evet, evet patronun o sabah saate sık sık baktığını ve ona on kala tabancasını alarak dükkândan çıktığını iyi biliyordu. Tabancayı görmemişti elbette ama kasasında bir tabanca olduğunu biliyordu. Ayrıca kendisini sigara almaya göndermişti ama sigarası vardı zaten. Büyük bir ihtimal kendisini dükkândan uzaklaştırmak için yollamıştı. Hali de bir tuhaftı. Hışımla çıkıp gitmişti dükkândan.

Tomris Hanım Tolga'yı içeri almadı ama nezaketi de elden bırakmamak adına kapı önünde konuştular. Zaten toplansan beş dakikayı bulmayan bu kısa soruşturmada Tolga, kadının kararlı

konuşmalarından ve kendinden emin hallerinden etkilenmişti. Fırat'ın dediği kadar akıllı bir kadına benziyordu. Tolga ona cevapsız telefonu sorunca yaşlı kadın, "Yanlış numaraydı o," dedi hemen. Tolga'nın ısrarlı sorusu karşısında biraz düşündükten sonra, "Evet haklısınız," dedi. "Telefon hemen kapanmadı. Hatta ben bir süre alo, alo diye bağırdım ve cevap alamadım ama telefon kapanmadı. Herhalde ben kapatmasam saatlerce sus pus oturacaktık." Tolga'nın bir diğer sorusuna şiddetle itiraz ederek kafasını iki yana sallayan emekli öğretmen, "Hayır canım ne münasebet!" dedi. "Ne dakikası? Toplasan on saniye sonra kapattım telefonu zaten. Sabaha kadar telefon başında bekleyecek değildim ya..." Ayrıca kadın Melek Hanımı da Gülbahar'ı da açıkça görmüş ve duymuştu. Bu ifade bakkalın söyledikleriyle örtüşmekteydi. Gülbahar mı? Evet doğru biraz fazla gevezeydi ama çok çalışkan ve hamarat bir kadındı. Çok yazık olmuştu çok...

Mustafa Sönmez elinde karısının vesikalık bir resmi yıkılmış, bitmiş bir adam hüviyetinde ağlayarak Tolga'yı dinliyordu. İki yanında en fazla on yaşlarında biri oğlan biri kız iki çocuğu ile acınacak durumdaydı. Biz onsuz ne yaparız diye ağlamaktan başka bir şey de söylemedi. Evet haklıydı Gülbahar çok konuşurdu, adeta çenesi hiç durmazdı. Belki de tek kötü huyu buydu karısının ama yine de keşke şimdi burada olsa da sabaha kadar konuşsaydı. Adam yine ağlamaya başlayınca Tolga da gitmek için izin istedi. Zaten bu zavallı adamdan öğrenebileceği fazla bir şey yoktu.

Tolga o gün son olarak Ayhan ve Nurten Kısa çiftini görmeye gitti. Adam Tolga'yı içeri almak istemese de karısını kıramayarak içeri girmesine izin verdi. Tolga fazla kalmayacağını ısrarla belirtmişti. Ancak Kısa çiftinden de bilgilerine ek bir şey öğrenemedi. Cezmi ile çocukluk arkadaşlarıydılar, aynı liseye gitmişlerdi. Sonra kopmuşlar yıllar sonra tekrar şans eseri buluşmuşlar hatta eskisinden daha samimi olmuşlardı. Eşleri de anlaşılmıştı. Hâlâ olanlara inanamıyordu adam. Evet, ne yalan söyleyeyim demişti adam, Cezmi biraz çapkındı ama şimdiye kadar karısını aldattığına hiç şahit olmamıştı. Gülbahar'ı ise hiç tanımazdı. Nurten

belki tanır demişti. Evet Nurten Hanım tanıyordu. İki haftada bir Salı günleri gelirmiş kadın. Çok konuşması dışında iyi bir kadıncağızdı. Çalışkandı da. Tolga çırak çocuğun bahsettiği Nurten Hanımın annesini sorunca karı koca pek konuşmak istememişler ve Tolga'yı kibarca kovmuşlardı. Tabii Tolga, Nurten Hanımın gözlerinin yaşarmasından ve Ayhan'ın onun için artık elimizden ne gelirse yapıyoruz demesinden sonucu çoktan bulup ortaya çıkarmıştı bile.

Gece yatarken ertesi gün Fırat'a anlatacaklarını kafasında toparlıyordu. Evet ufak fikrinde haklı çıkmıştı. Öyle olmalıydı başka ihtimal yoktu. Gülbahar'ın katilini bulmuştu ama kanıt yoktu. Uykuya dalmadan kafasında tüm planı yapmıştı. Bunun için bir ortağa ihtiyacı vardı. Ama ortak olarak düşündüğü kişinin yardım edeceğinden emindi.

* * *

Ferit cep telefonunu kapatarak cebine sıkıştırdı. Cezmi ağabeyi tutuklanalı beri dükkânı açmaya devam ediyordu. Bir ara Melek Hanım gelmiş şimdilik işine devam etmesini, satışları ve masrafları mutlaka yazmasını, dükkânın geleceği ile ilgili bir karar alırsa bunu ona söyleyeceğini iletmış ve yine gitmişti. Bu yüzden çaresiz bekliyordu genç adam.

Ama bugün farklı bir gündü. Az önce telefonda konuştuğu kişiyi bekliyordu şimdi. Ona gördüğü çok önemli bir durumu iletmış ve fikrini sormuştu. Telefondaki kişi ise bayağı heyecanlanarak hemen oraya geleceğini, hiçbir yere ayrılmamasını ve kendisi gelene kadar kimseye bir şey söylememesi gerektiğini söyleyerek telefonu kapatmıştı. Ferit de işte bu sebeple şimdi sessiz ve heyecanlı şekilde konuşunu bekliyordu.

Ayhan yirmi dakika olmadan geldi. Gelir gelmez dükkânın kapısını kapatarak kapalı yazısını üste getirdi. Yutkunarak henüz ayağa kalkmış olan gence elini uzattı.

"N'aber koçum? Anlat bakayım şimdi gördüklerini tane tane?"

"Ağabey sana telefonda dediğim gibi. Olay günü Cezmi ağabeyin tabancasını aldığını fark ettim, hallerinden de kuşkulanınca ben de peşinden fırladım."

“Ve evine gittin?”

“Evet oraya gittiğini tahmin etmiştim. Tam apartmanın olduğu sokağa girdiğimde... Seni gördüm işte ağabey, apartmandan çıkıyordun.”

Ayhan'ın suratı değişti. Dudaklarını ısırarak yutkundu. Sonra derin bir nefes alarak genç adamın kararlı suratına baktı. Sakince, “Belki de karıştırmışsındır ha Ferit?” dedi. “İnsan insana benzer derler neticede.”

“Yok ağabey, sendin, gördüm yani. Özellikle karşı apartmanın üst katlarında bir yere baktın ısrarla sonra da koşarak uzaklaştın.” Ferit az önce kalktığı sandalyeye oturdu. Kararlı bir sesle, “Olanlar beni ilgilendirmez ağabey,” dedi. “Bu gördüklerimi polise anlatmam gerekir ama belki de anlatmama gerek kalmaz yani anlarsın ya... Belki de dükkândan hiç çıkmamışımdır?”

Ayhan gözlerini kırpmıştırarak çocuğa dikkatle bakıyordu. Ferit adamın sinirle yumruklarını sıkıldığını fark etmemişti. Aynı ses tonuyla devam etti. “Muhtemelen burası kapanacak Ayhan ağabey. Ben de işsiz kalacağım. Yani paraya ihtiyacım olacak.”

Ayhan endişeyle sağ elini ağzına götürerek burnunu kaşıdı. Olduğu yerde ters dönerek kapı tarafında sıkıntıyla baktı. Ellerini beline dayamış sinirle iki adım atmıştı. Sonra geriye doğru da iki kısa adım attı. Küçük dükkânda iki tur daha atıktan sonra Ferit'e döndü. “Tamam ne demek istediğini anladım koçum,” dedi. “Benden haber bekle sakın polise gitme!”

“Vallahi ağabey söz veremem, yani mesela bugün acil ödemem gereken kredi kartı borcum var. Maalesef biliyorsun elde yok avuçta yok. Nasıl ödeyeceğim?”

Ayhan hemen elini cebine atarak bir tomar para çıkardı. Yarısına yakını seçerek çocuğa uzattı. “Tamam al bunları borcunu öde ama başka hiçbir yere gitmeyeceksin! Anladın mı beni?”

Aynı anda “Onları ben alayım,” diyen bir ses duyuldu ve ardından sert bir kol Ayhan'ın para uzatan elini yakaladı. Ayhan daha ne olduğunu bile anlamadan Başkomiser İlhami ve Fırat'ın önderliğinde dükkânın tuvaletine saklanmış olan polisler Ayhan'a kelepçeyi takmışlardı bile.

Başkomiser İlhami dizinin üzerine çöktürülen Ayhan Kısa'ya haklarını okuyan Fırat'a takdirle bakarak adamın omzuna sertçe vurdu.

"Aferin ulan Fırat! İşte suçüstü diye ben buna derim..."

Fırat utangaçça gülümsemekle yetindi.

* * *

"Sayende İlhami Başkomiserin en kıdemli adamı oldum Tolga vallahi," diyerek lafa giren Fırat'ın yüzündeki tüm deriler gülüyordu adeta.

Tolga da kapının önündeki arkadaşına gülümseyerek geriye çekilirken, "Demek plan işe yaradı ha?" diye sordu. "Haydi girsene içeri."

Fırat içeri girerek montunu çıkartırken, "Yaramaz mı ya, yaramaz mı!" diye söylendi sevinçle. "Sana ne diyorum İlhami Amirim bana aferin dedi. Hatta sırtıma yumruk attı lan!"

Tolga sesli biçimde güldü. "Yumruk attıysa iyi bak..."

Fırat salona geçerek otururken, "Sen ne diyorsun kardeşim benim be!" diye bağırdı. "Allah razı olsun senden vallahi..."

"Tamam, tamam bırak yalakalığı şimdi anlat bakalım ne oldu?"

"Konuştuğumuz gibi Ferit'le anlaştık. Çocuk rolünü iyi oynadı ne yalan söyleyeyim. Bir ara Ayhan'ın çocuğa saldırmamasından korksam da adam epey lapacı çıktı. Şantajı kabul etti ve direkt para vermeye kalktı. İnanabiliyor musun buna? Bu kadarını ben bile tahmin edememiştım. Adam hemen korkarak yelkenleri suya indirdi. Sorguda da her şeyi itiraf etti zaten."

"İyi sevindim. Çay ister misin?"

"Boş ver çayı şimdi. Allah aşkına tüm detayları anlat bana! Tamam Gülbahar'ı, Ayhan ve Melek beraber öldürdüler. Kanıt olmadığından beraber bu planı yaparak Ayhan'ı suç üstünde yakalamayı başardık. Ama nasıl yaptılar Sen neden şüphelendin onlardan?"

"Beni ilk şüphelendiren Cezmi'nin konuşmaması oldu. Neden konuşmuyordu ki? Sonra nedenlerini düşündüm. Senin de dediğin gibi Cezmi ya birini koruyordu ya da gerçekten suçluydu. Bir

ihtimal daha vardı ki o da şuydu: Polise bile söylemekten utandığı çekindiği bir şey vardı. Bu ancak namus meselesi olabilir diye düşündüm. Karısı Cezmi'nin kendisini aldattığını düşündüğünü söylemiş ama ya gerçek olan bunun tam tersiyse dedim kendi kendime. Sonra gerisi çorap söküğü gibi geldi zaten. Karısı suçluysa nasıl öldürmüş olabilirdi? İmkânsızdı bu çünkü evden çıktığında kadın yaşıyordu. Tomris Hanım ve Bakkal onları görmüştü. İkisi birden Melek'in suç ortağı olamazlardı ya? Peki ya Melek, bakkalı ve hatta Tomris Hanımı kullanmışsa? Sonra giriş katta evi olan birisi neden anahtarı gidip almaz da pencereden birinin atmasını ister diye düşündüm. Tabii daire ikinci veya daha üst katlarda olsaydı o zaman merdivenleri çıkmaya üşenebilirdi ama kadın girişte oturuyordu. Tamam yüksek giriş denilen dairelerden ama neticede giriş katında ve merdiven çıkması gerekmiyor. Sana bu yüzden ilk olarak kadının kaçınıcı katta oturduğunu sordum.

Neyse, neticede giriş katında oturan Melek, neden eve gitmek yerine pencereden Gülbahar'a bağırarak kadını cama çağırmış ve anahtarını atmasını istemişti? Kafama ilk bu soru takılmıştı. Sonra anladım. Bunun nedeni çok açık! Amacı, kendisi evden çıktığında Gülbahar'ın henüz yaşadığını bakkala ve Tomris'e göstermekti.

Önce bakkala girdi bir şey alacakmış gibi yaptı. Sonra da birden, 'Ah anahtarı unutmuşum,' diyerek dışarı çıkıp Gülbahar'a bağırdı. Bakkal da peşinden geldi tabii. Gülbahar'ın cama çıkıp anahtarı kendisine atmasını bakkala izlettirdikten sonra hemen oradan uzaklaştı. Tomris'in de camda olduğunu biliyordu. Zaten kadın hep camdaydı. Bütün mahalleli de bunu bilirdi. Böylece Tomris de tüm mizansenı gördü. Sonra hemen ortağına mesaj attı ve tamam diye yazdı. Daha sonra zaten Ayhan'la aralarındaki tüm bu mesajları yok edecekti. Mesajı bekleyen Ayhan sabahın köründen beri saklandığı apartmanın bodrumundan çıkararak daireye geldi ve Melek'in ona verdiği yedek anahtarla eve girdi. Melek'in ona bıraktığı meyve bıçağını aldı ve zavallı Gülbahar Sönmez'i yatak odasında bıçakladı. Gülbahar büyük ihtimalle temizliğe oradan başlayacaktı onun için yatak odasındaydı. Bu Ayhan'ın

işine geldi, çünkü Cezmi aşığını yatak odalarında öldürmüş olacaktı. Bu mizansene daha da uyan bir şeydi. Zavallı kadını öldürmüştü ancak daireden hemen çıkması gerekiyordu çünkü iyi biliyordu ki birazdan Cezmi gelecekti. Ama bir sorun vardı...”

“Dur bir dakika dur, dur. Cezmi’nin geleceğini nereden biliyordu?”

“Anlatacağım. Sırayla gidiyorum biraz sabret. Ne diyordum, hah! Evet, Tomris Hanım! Sorun Tomris Hanımdı çünkü Melek, kadının sabahtan akşama kadar camın önünde oturduğunu iyi biliyordu. Bu yüzden Ayhan, işi bitirdikten sonra, Melek’le daha önce yaptıkları plan gereğince Güngör çiftinin sabit ev telefonundan Tomris Hanımı aradı. Bu işe cep telefonlarını karıştırmamayı planlamışlardı çünkü belki cep telefonunun izi bulunabilirdi, kayıtlı aramalardan falan. Onun için sabit ev hattını kullandılar. Nasıl olsa bu ufak cevapsız aramaya kimse takılmazdı. Neyse telefonun hemen kesilmemesi bir süre çalması gerekiyordu ki yaşlı kadın telefonun başında beklesin. Bu yüzden Ayhan telefonu açık bırakarak daireden çıktı. Apartmanın kapısında durarak önce karşı pencereyi sonra da özellikle bakkalı kontrol etti. Bakkal zaten genelde işinin başında dükkânında oluyordu onlar için büyük tehlike Tomris Hanım’dı. O da şu an telefonun başında ‘Alooo aloo!’ diye bağırmakla meşgul olmalıydı. Böylece Ayhan hızla çıkıp gitti.”

“Vay anasını ya!”

“Sonra Melek saat tam on gibi karakola girerek baskın için polisleri kandırdı. Melek’le beraber hemen eve giden polisler, böylece Cezmi’yi cesedin başında yakaladılar.”

“Adam utandığı için mi tabanca ile eve neden gittiğini söylemek istemedi bize?”

“Aynen öyle. Neticede bu bir namus meselesi, karım beni aldatıyor demek istemedi. Hem zaten elindeki tabancayı da açıklayacak bir kelimesi yoktu. Neticede masum da olsa oraya cinayet işlemek amacıyla gitmişti ama ben eminim ki işler müebbet veyahut uzun süreli hapis cezasına dayanırsa Cezmi masum olduğunu ispatlayabilmek için gerçeği açıklardı. Ancak tabii İlhami Amiri düşünürsek buna ne kadar inanırdı emin değilim.”

“Deli misin hayatta inanmazdı! Tanımıyormuş gibi konuşma!

İlhami Amirden bahsediyoruz. Adamın son bir gayretle cezadan kurtulmak için yalan söylediğini düşünürdü.”

“Bence de.”

“Tamam, Cezmi’nin o saatte eve gideceğini nereden bildiklerini açıkla şimdi? Ayrıca neden öldürdüler kadını?”

“Aslında bu iki sorunun cevabı da bir sayılır. Bir taşla iki kuş vurdular diyebiliriz. Sanırım Gülbahar, Ayhan’la Melek’in ilişkisini öğrenmişti. Şimdi sen ne var bunda en fazla iki aile de boşanırlar bunun için cinayet mi işlenir diyebilirsin ama unuttuğun bir şey var. Kadın hasta. Nurten Hanımın annesinden bahsediyorum ve kızı Nurten de kadının tek varisi.”

“Ve kadın zengin...”

“Evet kardeşim kadın bayağı bir zengin... Ve o ölünce tüm parası Nurten’e yani Ayhan’a kalacak. Ayhan, kayınvalidesi ölmeden bu rezaletin ortaya çıkması halinde karısının onu hemen boşayacağını iyi biliyordu. Bu yüzden en azından kaynanası ölene kadar Nurten’le evli kalmalıydılar.”

“Gülbahar bunların ilişkisini mi öğrenmişti?”

“Öyle sanıyorum. Kadının kötü niyetli olduğunu sanmıyorum ama biraz boşboğaz ve çok konuşan bir kadındı. Sağda solda yanlışlıkla ağzından kaçırabilir ya da bilmeden söyleyebilirdi. Bunun imasını bile yapması Ayhan açısından son olurdu. Kadını kovmaları ve hayatlarından çıkartmaları da çare değildi çünkü kadın o mahalle ve ortak tanıdıkları arasında birçok aileye temizliğe gidiyordu. Bu yüzden kadını ortadan kaldırmaktan başka çareleri yoktu. Tam bu sırada Cezmi, Melek’ten kuşkulananmaya başladı. Melek Hanım akıllı kadın, hatta bayağı bir akıllı. Tüm bu planı da onun yaptığını sanıyorum zaten. Neyse Melek Hanım kocasının kendinden kuşkulandığını anladı ve planın ana hatlarını kurdu. Hem Gülbahar’dan hem de Cezmi’den kurtulacaklardı. Bir taşla iki kuş... Böylece son akşam salona meyve getirdi. Meyve bıçağını da orada bıraktı. Zavallı Cezmi bıçağı alarak portakalları soymaya başladı. Hayatını soyduğunun farkında bile değildi. Kadın daha sonra bıçağı parmak izlerini bozmadan alıp ertesi gün kullanmak üzere evin herhangi bir köşesine, Ayhan’la anlaştıkları bir yere kaldıracaktı. Cep telefonunu ortada

bıraktı ve Ayhan, Melek'e saati açıkça bildiren bir mesaj attığı sırada içeriye gitti. Kocasının, zaten son zamanlarda ondan iyice kuşkulanan kocasının, şüphelenip telefona bakacağından emindi. Cezmi telefona baktı ve ertesi gün saat on civarı buluşmaya karar verdiklerini öğrendi. Sinirden deliye döndü ama kendisi tuttu. Yarın saat onda dananın kuyruğu kopacaktı artık!"

"İyi ama adamın o sırada sessiz kalıp ertesi gün saat on gibi evine geleceğinden nasıl emin olabilirlerdi?"

"Olamazlardı elbette ama her planın bir riski bulunur. Melek Hanım kocasını yeteri kadar tanıyor. Belki de bunu tahmin etti. Kocasının mesajı görür görmez kendisinden hesap sorması durumunda ise muhtemelen olayı yanlış anladığını yarın onda bir çeşit gün veya arkadaş toplantısı olduğunu arayanın onu haber verdiğini söyleyecekti. Arayan kısmında tabii ki bir kadın ismi yazılıydı. Bu durumda Melek Ayhan'a gizlice haber verip plan iptal diyecekti ve başka bir yol deneyeceklerdi."

"Ama öyle olmadı..."

"Evet, şansları yaver gitti. Salonun kapısının köşesinden karısı tarafından izlendiğini bilmeyen Cezmi telefona baktı ve mesajı gördü. Sesini çıkartmamayı tercih etti. Onların hesabını yarın saat onda görecekti ama asıl kurbanın kendisi olduğunun farkında değildi."

Fırat kafasını sallayarak, "Böylece Melek Hanım ertesi gün kocasının saat onda eve geleceğinden hatta sinirli ve gözü dönmüş bir halde eve geleceğinden emin oldu," diyerek araya girdi. "Ertesi gün saat ona gelirken tiyatrosunu oynayarak evden çıktı. Ayhan zavallı kadını öldürdü, sahte telefonla kaçmayı başardı. Sonrası kolay zaten, Cezmi'nin gelmesini beklediler. Melek de yanına bir tabur polis alarak eve baskına gitti. Vay anasını ya! Kadındaki zekâya bak?"

"Evet, Cezmi'nin utanarak ilk etapta konuşmaması da tıkr tıkr işleyen planlarının üzerine tuz biber ekmiş oldu."

"Telefonu ne yaptılar, yani ahizeyi? Açık kalmış olmalı?"

"Melek, polisle eve baskın yapıp kocasını cesedin başında yakalattırdıktan sonra bir ara gidip kapatmış olmalı. Kimse onunla ilgilenmiyordu nasılsa."

“Tabii ya, açık kalmış telefon ahizesinden kim neden kuşkulansın?” Fırat kendini bırakır gibi arkasına yaslanarak, “Yani var ya bu olay hakikaten tam bir muammaymış,” diye mırıldandı. Arkadaşına muzipçe bakarak, “Bu iş için bir de amirim bana, neyse ki karışık bir cinayet değil demişti en başta biliyor musun?” diyerek hafifçe güldü. İki eski arkadaş bir süre güldükten sonra Fırat tekrar söze girdi. Ancak, “Sen de iyi bilirsin ki...” diye başladığı cümlesini Tolga tamamladı. “Evet karışık cinayetlerden nefret ettiğini iyi bilirim. Her zaman söyler.”

Kerem KAŞ. Detektif proza